

Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2014 m. gegužės 8 d.*

„Bendrijos prekių ženklas — Registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra — Žodinis Bendrijos prekių ženklas „Simca“ — Nesąžiningumas — Reglamento (EB) Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktas“

Byloje T-327/12

Simca Europe Ltd, įsteigta Birminghame (Jungtinė Karalystė), atstovaujama advokato N. Haberkamm,

ieškovė,

prieš

Vidaus rinkos derinimo tarnybą (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamą A. Schifko,

atsakovę,

kita procedūros VRDT apeliacinėje taryboje šalis, įstojusi į bylą Bendrajame Teisme,

GIE PSA Peugeot Citroën, įsteigta Paryžiuje (Prancūzija), atstovaujama advokato P. Kotsch,

dėl ieškinio, pareikšto dėl 2012 m. balandžio 12 d. VRDT pirmosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 645/2011-1), susijusio su registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra tarp *GIE PSA Peugeot Citroën* ir *Simca Europe Ltd*,

BENDRASIS TEISMAS (penktoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas A. Dittrich, teisėjai J. Schwarcz (pranešėjas) ir V. Tomljenović,

kancleris E. Coulon,

susipažinęs su ieškiniu, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2012 m. liepos 16 d.,

susipažinęs su VRDT atsakymu į ieškinį, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2012 m. lapkričio 20 d.,

susipažinęs su įstojusios į bylą šalies atsakymu į ieškinį, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2012 m. lapkričio 9 d.,

* Proceso kalba: vokiečių.

atsižvelgęs į tai, kad bylos šalys per mėnesį po to, kai buvo pranešta apie rašytinės proceso dalies pabaigą, nepateikė prašymo surengti teismo posėdžio, todėl, vadovaudamasis teisėjo pranešėjo pranešimu ir taikydamas Bendrojo Teismo procedūros reglamento 135a straipsnį, nusprendęs priimti sprendimą be žodinės proceso dalies,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

- 1 2007 m. gruodžio 5 d. remdamasis iš dalies pakeistu 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146) [pakeistas 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 78, p. 1)] Joachim Wöhler (toliau – buvęs savininkas) pateikė Vidaus rinkos derinimo tarnybai (prekių ženklo ir pramoniniam dizainui) (VRDT) paraišką įregistruoti Bendrijos prekių ženklą.
- 2 Pateiktas registruoti prekių ženklas buvo žodinis žymuo *Simca*.
- 3 Prekės, kurioms buvo prašoma įregistruoti prekių ženklą, priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklo registruoti 12 klasei ir atitinka šį aprašymą: „Transporto priemonės; sausumos, vandens ir oro susisiekimo priemonės“.
- 4 Prekių ženklo paraiška buvo paskelbta 2008 m. balandžio 21 d. *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje* Nr. 16/2008, o 2008 m. rugsėjo 18 d. žodinis žymuo *Simca* įregistruotas kaip Bendrijos prekių ženklas numeriu 6489371 visoms 3 punkte nurodytoms prekėms.
- 5 2008 m. rugsėjo 29 d. įstojusi į bylą šalis *GIE PSA Peugeot Citroën* pateikė prašymą pripažinti minėto Bendrijos prekių ženklo registraciją negaliojančia remiantis Reglamente Nr. 40/94 51 straipsnio 1 dalies b punktu (dabar – Reglamente Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktas) visoms prekėms, kurioms jis įregistruotas. Iš esmės ji teigė, kad paraiškos įregistruoti ginčijamą prekių ženklą pateikimo momentu buvęs savininkas veikė nesąžiningai. Jos teigimu, šia registravimo paraiška jis siekė tik neleisti naudoti pavadinimo *simca* prekiaujant registravimo paraiškoje nurodytomis prekėmis, nors jai priklausė anksčiau už šią paraišką įgytos teisės į šį pavadinimą. Šiuo klausimu įstojusi į bylą šalis rėmėsi, be kita ko, aplinkybe, kad jai priklausė tarptautinis prekių ženklas SIMCA, įregistruotas numeriu 218957 ir saugomas nuo 1959 m. Vokietijoje, Ispanijoje, Austrijoje ir Beniliukse, be kita ko, „transporto priemonėms; sausumos, vandens ir oro susisiekimo priemonėms“, priskirtoms prie Nicos sutarties 12 klasės, taip pat Prancūzijos prekių ženklas SIMCA, įregistruotas nuo 1990 m. numeriu 1606604, be kita ko, prie tos pačios klasės priskirtiems „automobiliams“. Įstojusi į bylą šalis nurodė, kad nors šie prekių ženklai nebebuvo naudojami kelerius pastaruosius metus, jos teisės į prekių ženklą tebegaliojo. Ji priminė, kad „žinomą“ automobilių prekių ženklą SIMCA dar 1934 m. sukūrė prancūzų automobilių gamintojas. Ankstesnis Prancūzijos prekių ženklas pirmą kartą pateiktas registruoti 1935 m., o 1978 m. jį įsigijo bendrovė *Automobiles Peugeot, SA*, ši jį plačiai naudojo visame pasaulyje, įskaitant Europą. Įstojusi į bylą šalis taip pat teigė, kad 2008 m. ji du kartus ragino buvusį savininką atsisakyti teisių į ginčijamą prekių ženklą. Atsakydamas į šiuos raginimus savininkas tariamai ją „šantažavo“ ir reikalavo pinigines kompensacijas. Anot įstojusios į bylą šalies, buvęs savininkas pateikė prekių ženklo paraišką siekdamas pagerinti savo finansinę padėtį ir panaudojo turto prievartavimą, iš tikrųjų neketindamas naudoti nurodyto prekių ženklo. Taip pat atsižvelgdama į tai, kad šalių sutartiniai santykiai baigėsi netrukus prieš pateikiant ginčijamo Bendrijos prekių ženklo paraišką, įstojusi į bylą šalis manė, kad tai buvo tiesiog „spekuliacinis“ arba „kliudomasis“ prekių ženklas.

- 6 2011 m. sausio 25 d. sprendimu VRDT anuliavimo skyrius atmetė visą prašymą pripažinti registraciją negaliojančia.
- 7 2011 m. kovo 24 d. įstojusi į bylą šalis pateikė apeliaciją dėl minėto sprendimo.
- 8 2011 m. balandžio 29 d. ieškovė *Simca Europe Ltd* buvo įrašyta į VRDT registrą kaip nauja ginčijamo prekių ženklo savininkė.
- 9 2012 m. balandžio 12 d. sprendimu (toliau – skundžiamas sprendimas) VRDT pirmoji apeliacinė taryba patenkino įstojusios į bylą šalies apeliaciją: panaikino Anuliavimo skyriaus sprendimą ir pripažino ginčijamo Bendrijos prekių ženklo registraciją negaliojančia. Ji rėmėsi trijų rūšių motyvais, susijusiais, pirma, su pirminėmis pastabomis, antra, su „neginčytinomis“ aplinkybėmis ir, trečia, su buvusio savininko nesąžiningumu registravimo paraiškos padavimo dieną.
- 10 Pirma, kiek tai susiję su pirminėmis pastabomis, Apeliacinė taryba nusprendė, kad tapusi nauja ginčijamo prekių ženklo savininke ieškovė „turėjo tiesiogiai prisiimti atsakomybę už veiksmus“, kuriuos buvęs savininkas atliko pateikdamas pirminę nurodyto prekių ženklo registracijos paraišką.
- 11 Taip pat Apeliacinė taryba nereikšminga pripažino ieškovės nuorodą į *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis federalinis teismas, Vokietija) sprendimą dėl Vokietijos prekių ženklo SIMCA. Šiuo klausimu apeliacinė taryba priminė, kad Bendrijos prekių ženklo sistema yra autonominė, ją sudaro tik jai būdingų tikslų ir taisyklių visuma ir jos taikymas nepriklauso nuo jokios nacionalinės sistemos. Be to, Apeliacinė taryba patvirtino neturinti informacijos apie Vokietijoje lygiagrečiai vykusioje procedūroje pateiktus įrodymus, todėl minėtas teismo sprendimas negali turėti precedento galios.
- 12 Antra, kiek tai susiję su „neginčytinomis“ duomenimis, kurie, anot Apeliacinės tarybos, turi lemiamos reikšmės vertinant bylos aplinkybes, ji visų pirma pabrėžė, kad prekių ženklu SIMCA pažymėtais automobiliais buvo prekiaujama nuo XX a. ketvirtojo dešimtmečio ir kad įstojusi į bylą šalis arba jos grupei priklausanti įmonė įsigijo šį prekių ženklą 1978 m. Be to, Apeliacinė taryba pabrėžė faktą, kad įstojusiai į bylą šaliai priklausė du vaizdiniai prekių ženklai, kurių vienas, t. y. numeriu 121992 įregistruotas nacionalinis prekių ženklas, buvo saugomas Prancūzijoje, o kitas, t. y. numeriu 218957 įregistruotas tarptautinis prekių ženklas, – Čekijos Respublikoje, Vokietijoje, Ispanijoje, Italijoje, Vengrijoje, Maltoje, Portugalijoje, Rumunijoje, Beniliukse ir kai kuriose šalyse, kurios nėra Europos Sąjungos narės. Anot Apeliacinės tarybos, skundžiamo sprendimo priėmimo dieną šių prekių ženklų registracija tebegaliojo bent jau *Automobiles Peugeot*, kuri yra įstojusios į bylą šalies grupei priklausanti įmonė, gaminamoms transporto priemonėms, priskirtoms prie 12 klasės.
- 13 Be to, anot Apeliacinės tarybos, nors įstojusi į bylą šalis nutraukė prekybą prekių ženklu SIMCA pažymėtais automobiliais XX a. aštuntojo dešimtmečio pabaigoje, šis prekių ženklas buvo plačiai žinomas ir, nors šis žinomumas laikui bėgant galėjo sumažėti, jis vis dar egzistavo ginčijamo sprendimo priėmimo dieną.
- 14 Apeliacinė taryba taip pat pabrėžė, kad buvęs savininkas daugiau kaip 18 mėnesių dirbo įstojusiai į bylą šaliai Kelne (Vokietija), paskui Brėmene (Vokietija) kaip nepriklausomas verslininkas programinės įrangos srityje. Anot Apeliacinės tarybos, jis žinojo prekių ženklo SIMCA istoriją, kaip matyti, be kita ko, iš kai kurių jo laiškų, adresuotų įstojusiai į bylą šaliai.
- 15 Apeliacinė taryba konstatavo, kad net iki paraiškos įregistruoti ginčijamą prekių ženklą pateikimo datos buvęs savininkas užmezgė ryšius su Indijos įmone tikslu išnagrinėti automobilio kūrimo projektą. Tačiau skundžiamo sprendimo priėmimo dieną šis projektas nebuvo įgyvendintas. Šiuo klausimu Apeliacinė taryba pabrėžė, jog iš buvusio savininko laiškų matyti, kad jis ieškojo „nebenaudojamo arba dar neįregistruoto“ prekių ženklo.

- 16 Be to, Apeliacinė taryba tvirtino, kad 2008 m. rugpjūčio mėn. buvusiam savininkui taip pat priklausė interneto adresas www.simca.info, o nuo 2008 m. gruodžio mėn. jis per šią interneto svetainę prekiaavo elektriniais dviračiais.
- 17 Galiausiai Apeliacinė taryba tvirtino, kad nors buvęs savininkas žinojo apie įstojusios į bylą šalies teises į ginčijamą prekių ženklą, jis darė prielaidą, kad jas galima pripažinti negaliojančiomis dėl nenaudojimo iš tikrųjų. Tačiau jis buvo pasirengęs atsisakyti teisių į ginčijamą prekių ženklą, jeigu jam būtų „pasiūlyta kompensacija“.
- 18 Trečia, kiek tai susiję su buvusio savininko nesąžiningumu, Apeliacinė taryba iš esmės nusprendė, kad šiuo klausimu įrodinėjimo pareiga tenka įstojusiai į bylą šaliai, nes ji pateikė prašymą pripažinti registraciją negaliojančia. Ji nurodė, kad norint įtikinamai teigti, kad Bendrijos prekių ženklo paraišką pateikęs asmuo buvo nesąžiningas, reikia remtis keliais nuoseklią grandinę sudarančiais įrodymais.
- 19 Pasak Apeliacinės tarybos, Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkte vartojama sąvoka „nesąžiningumas“ nėra tiksliai apibrėžta, atribota ir net neapibūdinta teisės aktuose. Nors Teisingumo Teismas nustatė šios sąvokos aiškinimo kriterijų sąrašą 2009 m. birželio 11 d. Sprendime *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07)*, Rink. p. I-4893), šie kriterijai, anot Apeliacinės tarybos, nėra išsamūs. Kadangi byloje, kurioje buvo pateiktas prejudicinis klausimas minėtam sprendimui priimti, nagrinėti faktai, Apeliacinės tarybos nuomone, iš esmės skiriasi nuo jos nagrinėtos bylos faktų, ji manė esant būtina įtvirtinti papildomus kriterijus.
- 20 Anot Apeliacinės tarybos, aplinkybė, kad buvęs savininkas žinojo apie ankstesnius prekių ženklus, tačiau vis tiek pateikė Bendrijos prekių ženklo paraišką, yra jo „ketinimo kliudyti“ ir nesąžiningumo požymis. Tai, kad jis darė prielaidą, jog šių prekių ženklų registraciją galima pripažinti negaliojančia, jos nuomone, neturi reikšmės ir yra tik pretekstas, nes skundžiamo sprendimo priėmimo dieną jis dar nebuvo pateikęs prašymo panaikinti ankstesnio Prancūzijos arba ankstesnio tarptautinio prekių ženklo registraciją.
- 21 Apeliacinė taryba nurodė, kad buvęs savininkas tiksliai žinojo, jog prekių ženklas SIMCA buvo plačiai žinomas kaip automobilių prekių ženklas. Pasak Apeliacinės tarybos, iš pateiktų įrodymų matyti, kad jis ieškojo žinomo prekių ženklo ir siekė „parazitiškai“ išnaudoti įstojusios į bylą šalies įregistruotų prekių ženklų žinomumą ir gerą reputaciją, tyčia neteisėtai naudodamas žymenį *Simca*. Ji mano, kad toks elgesys turėjo būti laikomas nesąžiningu.
- 22 Taigi Apeliacinė taryba nesvarbia pripažino aplinkybę, kad nuo 2008 m. gruodžio mėn. buvęs savininkas prekiaavo prekių ženklu *Simca* pažymėtais dviračiais, nes tokia prekyba negalima pateisinti ginčijamo prekių ženklo registracijos.

Šalių reikalavimai

- 23 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:
- panaikinti skundžiamą sprendimą,
 - priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas, įskaitant „atstovavimo išlaidas“.
- 24 VRDT ir įstojusi į bylą šalis Bendrojo Teismo prašo:
- atmesti ieškinį,
 - priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Dėl pirmą kartą Bendrajame Teisme pateiktų dokumentų

- 25 Iš VRDT bylos medžiagos analizės matyti, kad ieškinio prieduose K 8, K 9 ir K 10 esantys dokumentai nebuvo pateikti VRDT per administracinę procedūrą. Tarp šių dokumentų, kalbant visų pirma apie priedą K 8, yra 2012 m. kovo 16 d. ieškovės laiškas įstojusiai į bylą šaliai, kuriuo ši raginama nebenaudoti Vokietijos prekių ženklo SIMCA, įregistruoto įstojusios į bylą šalies vardu numeriu 302008037708, taip pat, kalbant apie priedą K 9, 2012 m. kovo 23 d. įstojusios į bylą šalies atsisakymo pareiškimas dėl šio prekių ženklo, jos laiškas *Deutsches Patent- und Markenamt* (Vokietijos patentų ir prekių ženklų tarnyba), kuriuo ši informuojama apie atsisakymą, ir galiausiai, kalbant apie priedą K 10, 2012 m. liepos 16 d. Vokietijos prekių ženklų registro išrašas, iš kurio matyti, kad nurodyto Vokietijos prekių ženklo registracija panaikinta.
- 26 Šiuo klausimu primintina, kad Bendrajame Teisme nagrinėjamas ieškinys yra susijęs su Apeliacinių tarybų sprendimų teisėtumo priežiūra, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 65 straipsnį, ir kad nagrinėjant ieškinį dėl panaikinimo skundžiamo akto teisėtumą reikia vertinti pagal akto priėmimo dieną buvusias faktines ir teises aplinkybes. Remiantis nusistovėjusia teismo praktika, Bendrasis Teismas neturi iš naujo vertinti faktinių aplinkybių, remdamasis jam pirmą kartą pateiktais įrodymais. Šių įrodymų priėmimas prieštarautų Bendrojo Teismo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 daliai, pagal kurią šalių pareiškimais negalima pakeisti Apeliacinės tarybos nagrinėtos bylos dalyko (žr. 2012 m. kovo 21 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Feng Shen Technology prieš VRDT – Majtczak (FS)*, T-227/09, 25 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 27 Darytina išvada, kad į ieškovės ieškinio prieduose K 8, K 9 ir K 10 esančius dokumentus, pirmą kartą pateiktus Bendrajame Teisme, negalima atsižvelgti ir jie turi būti atmesti.

Dėl bendros ieškovės nuorodos į VRDT pateiktus argumentus priimtinumą

- 28 Kalbant apie argumentus, į kuriuos ieškovė bendrai nukreipia ieškinio 67 punkte ir kuriuos ji nurodė per procedūrą VRDT, reikia priminti, kad pagal Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalį ieškinyje turi būti nurodyta pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Ši santrauka turi būti pakankamai aiški ir tiksli, kad atsakovas galėtų pasirengti gynybai, o Bendrasis Teismas – priimtų sprendimą, jei įmanoma, be jokios kitos papildomos informacijos (šiuo klausimu žr. 2012 m. rugsėjo 18 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Scandic Distilleries prieš VRDT – Bürgerbräu, Röhm & Söhne (BÜRGER)*, T-460/11, 16 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 29 Primintina, kad nors ieškinio turinys specifiniais klausimais gali būti paremtas ir papildytas pateikiant nuorodą į prie jo pridėtų dokumentų ištraukas, bendroji nuoroda į kitus dokumentus, net jeigu jie pridėti prie ieškinio, negali kompensuoti pagrindinių teisinės argumentacijos elementų, kurie pagal minėtą nuostatą turi būti nurodyti ieškinyje, nebuvimo (šiuo klausimu žr. 28 punkte minėto Sprendimo *BÜRGER* 17 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 30 Nagrinėjamu atveju ieškovė ieškinio 67 punkte tik nurodė, kad remiasi „visais argumentais, nurodytais <...> jos 2011 m. rugpjūčio 2 d. pareiškime VRDT, ir prie jo pridėtais dokumentais“ ir kad „atitinkami dokumentai [buvo] aiškiai priskirti prie ieškinio dalyko, nes jie sudarė papildomą <...> ieškinio turinį“.
- 31 Taigi ieškovė nenurodo nei specifinių ieškinio punktų, kuriuos norėtų papildyti darydama šią nuorodą, nei priedų, kuriuose būtų pateikti galimi argumentai.

32 Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas neprivalo minėtame pareiškime VRDT bendrai ieškoti argumentų, kuriais ieškovė galėtų remtis, ir jų nagrinėti, o šie argumentai yra nepriimtini. Tačiau Bendrasis Teismas nagrinės tuos per administracinę procedūrą VRDT pateiktus duomenis, kurie nurodyti ieškinyje pateiktuose konkrečiuose ir pakankamai aiškiuose argumentuose.

Dėl prašymo panaikinti skundžiamą sprendimą

33 Grįsdama savo ieškinį ieškovė remiasi vieninteliu pagrindu, susijusiu su Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio pažeidimu. Jos teigimu, Apeliacinė taryba iš esmės padarė teisės klaidą, nes padarė išvadą, kad buvęs savininkas veikė nesąžiningai, kai pateikė VRDT paraišką įregistruoti ginčijamą prekių ženklą kaip Bendrijos prekių ženklą.

34 VRDT ir įstojusi į bylą šalis ginčija ieškovės argumentus.

35 Pirmiausia primintina, kad Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkte numatyta, jog padavus prašymą VRDT arba priešieškinį teisių pažeidimo byloje Bendrijos prekių ženklo registracija pripažįstama negaliojančia, jeigu pareiškėjas buvo nesąžiningas paduodamas prekių ženklo paraišką. Būtent pripažinti registraciją negaliojančia prašantis ir šiuo pagrindu ketinantis remtis asmuo privalo įrodyti aplinkybes, leidžiančias daryti išvadą, kad Bendrijos prekių ženklo savininkas buvo nesąžiningas, kai pateikė šio prekių ženklo registracijos paraišką (2012 m. vasario 14 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Peeters Landbouwmachines prieš VRDT – Fors MW (BIGAB)*, T-33/11, 17 punktas).

36 Apeliacinė taryba skundžiamo sprendimo 34 ir paskesniuose punktuose teisingai nurodo, kad Teisingumo Teismas yra kelis kartus patikslinęs, kaip reikėtų aiškinti Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkte vartojamą sąvoką „nesąžiningas“ (19 punkte minėto Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* 37 ir paskesni punktai). Pavyzdžiui, jis nurodė, kad pagal šią nuostatą pareiškėjo nesąžiningumą reikia vertinti bendrai, atsižvelgiant į visus nagrinėjamam atvejui svarbius veiksnius, be kita ko, į:

- tai, kad pareiškėjas žino ar turi žinoti, jog trečiasis asmuo bent vienoje valstybėje narėje tapačiai ar panašiai prekei naudoja tapatų ar panašų žymenį, kurį galima supainioti su prašomu įregistruoti žymeniu,
- pareiškėjo siekį užkirsti kelią šiam trečiajam asmeniui toliau naudoti šį žymenį,
- trečiojo asmens žymens ir prašomo įregistruoti žymens teisinės apsaugos laipsnį.

37 Šio sprendimo 19 punkte minėto Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* 43 ir 44 punktuose Teisingumo Teismas taip pat nurodė, kad siekis užkirsti kelią prekės pardavimui gali tam tikromis aplinkybėmis liudyti apie pareiškėjo nesąžiningumą. Taip yra, be kita ko, tuo atveju, kai vėliau paaiškėja, jog pareiškėjas įregistravo žymenį kaip Bendrijos prekių ženklą neketindamas jo naudoti, o tik siekdamas užkirsti kelią trečiajam asmeniui patekti į rinką.

38 Atsižvelgiant į tai, kaip skundžiamo sprendimo 35 punkte teisingai pabrėžė Apeliacinė taryba, iš šio sprendimo 19 punkte minėtame Sprendime *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* pateiktos formuluotės matyti, kad trys šio sprendimo 36 punkte išvardyti veiksniai yra tik aplinkybių, į kurias gali būti atsižvelgta siekiant nustatyti, ar prekių ženklo paraišką pateikęs asmuo buvo nesąžiningas, kai pateikė paraišką, pavyzdžiai (35 punkte minėto Sprendimo *BIGAB* 20 punktas).

- 39 Todėl darytina išvada, kad atliekant visapusišką analizę pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktą gali būti atsižvelgta ir į ginčijamą prekių ženklą sudarančio žodžio ar santrumpos kilmę, ir ankstesnį jo naudojimą kaip prekių ženklo konkuruojančių įmonių prekyboje, taip pat į komercinę logiką, kuria vadovautasi pateikiant iš šio žodžio ar santrumpos sudaryto Bendrijos prekių ženklo registracijos paraišką.
- 40 Nagrinėjamu atveju pirmiausia matyti, kad reikėtų atmesti ieškovės teiginius, kuriais ji kritikuoja Apeliacinę tarybą dėl to, kad ši atsižvelgė į „naują nesąžiningumo požymį“, kuris nenumatytas Teisingumo Teismo praktikoje, visų pirma 19 punkte minėtame Sprendime *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, ir kuris netgi gali prieštarauti šiame sprendime nurodytiems kriterijams. Iš tiesų, viena vertus, reikia pabrėžti, kaip tai padarė Apeliacinė taryba, kad minėti teismo praktikoje įtvirtinti kriterijai yra tik pavyzdiniai. Kita vertus, reikia nurodyti, kad skundžiamame sprendime Apeliacinės tarybos pasirinkti kriterijai ne prieštarauja minėtame Teisingumo Teismo sprendime įtvirtintiems kriterijams, o juos papildoma vadovaujantis jame numatyta logika, pagal kurią reikia visapusiškai vertinti visus konkrečiai bylai svarbius veiksnius. Vadinasi, Apeliacinė taryba pagrįstai vertino ir ginčijamą prekių ženklą *Simca* sudarančios santrumpos kilmę, ir jos ankstesnį naudojimą kaip prekių ženklo konkuruojančių įmonių prekyboje, ir komercinę logiką, kuria vadovautasi pateikiant iš šios santrumpos sudaryto ginčijamo prekių ženklo registracijos paraišką. Be to, šiomis aplinkybėmis niekas nedraudė Apeliacinei tarybai taip pat išnagrinėti, ar registracijos paraiškos pateikimo dieną prekių ženklo, kurio registraciją prašyta pripažinti negaliojančia, savininkas žinojo apie minėtą santrumpą SIMCA apimančius ankstesnius prekių ženklus ir jų žinomumo laipsnį.
- 41 Šiuo klausimu Bendrasis Teismas pirmiausia pažymi, kad neginčijama, jog santrumpą SIMCA dar 1934 m. Prancūzijoje sukūrė automobilių gamintojas ir šią santrumpą apimančiu prekių ženklu pažymėtomis transporto priemonėmis buvo prekiaujama nuo XX a. ketvirtojo dešimtmečio. Vėliau 1978 m. ši ženklą įsigijo *Automobiles Peugeot* ir naudojo jį visame pasaulyje, įskaitant Europą.
- 42 Taip pat neginčijama, kad įstojusiai į bylą šaliai priklauso du ankstesni vaizdiniai prekių ženklai, apimantys žodį „simca“, kurių vienas pateiktas registruoti 1959 m. kovo 5 d. ir įregistruotas Prancūzijoje numeriu 121992, o kitas – tarptautinis, įregistruotas numeriu 218957, grindžiamas minėtu Prancūzijos prekių ženklu ir saugomas kai kuriose Sąjungos valstybėse narėse, kaip antai Vokietijoje, Ispanijoje, Italijoje, Vengrijoje, Rumunijoje ir Beniliukse. Nors, kaip nurodyta skundžiamo sprendimo 24 punkte, ir ankstesnis Prancūzijos, ir ankstesnis tarptautinis prekių ženklai nebebuvo naudojami kelis pastaruosius dešimtmečius, jų registracija buvo atnaujinama ir galiojo įstojusios į bylą šalies vardu ginčijamo prekių ženklo registracijos paraiškos pateikimo dieną.
- 43 Be to, nors skundžiamo sprendimo 23 punkto pabaigoje Apeliacinė taryba ne visai aiškiai teigė, kad nurodytų prekių ženklų registracija tebegaliojo „bent jau „transporto priemonėms“, priskirtoms prie 12 klasės“, pažymėtina, pirma, kad ieškovė Bendrajam Teismui nepateikė konkrečių argumentų dėl galimų šio teiginio padarinių buvusio savininko nesąžiningumui pateikiant paraišką įregistruoti ginčijamą prekių ženklą kitoms joje nurodytoms prekėms, t. y. „sausumos, vandens ir oro susisiekimo priemonėms“. Iš tiesų ieškovė veikia ginčija pačios ankstesnių prekių ženklų registracijos svarbą vertinant buvusio savininko nesąžiningumą ir kaip sąžiningumą įrodantį požymį nurodo aplinkybę, kad buvęs savininkas faktiškai naudojo ginčijamą prekių ženklą po jo įregistravimo, iš pradžių prekiaudamas elektriniais dviračiais ir ketindamas vėliau šį prekių ženklą naudoti „nišos“ motorinėms transporto priemonėms.
- 44 Antra, bet kuriuo atveju reikia konstatuoti, kad iš VRDT administracinės bylos matyti, jog ankstesniu Prancūzijos prekių ženklu pagrįsto ankstesnio tarptautinio prekių ženklo registracijos liudijime, kurio kopija pridėta prie prašymo pripažinti registraciją negaliojančia, tarp prekių, kurioms jis skirtas, įvardytos minėtos dvi prie 12 klasės priskirtos kategorijos. Be to, nesant priešingų įrodymų, pripažintina, kad Apeliacinės tarybos išvados dėl buvusio savininko nesąžiningumo apima ir jo ginčijamo prekių ženklo registracijos paraiškos dalį dėl „transporto priemonių“, ir tos paraiškos dalį dėl „sausumos, vandens ir oro susisiekimo priemonių“.

- 45 Toliau, kaip Apeliacinė taryba konstatavo skundžiamo sprendimo 37 punkte, analizuojamame kartu su jo 1, 27 ir 28 punktais, neginčijama, kad buvęs savininkas pateikė ginčijamo prekių ženklo registracijos paraišką tik 2007 m. gruodžio 5 d., nors žinojo apie įstojusią į bylą šalį priklausančius ankstesnius prekių ženklus SIMCA, bent jau kaip apie „istorinius“ prekių ženklus. Be to, taip pat neginčijama, kad buvęs savininkas neprašė panaikinti ankstesnio Prancūzijos arba ankstesnio tarptautinio prekių ženklo registracijos, o ieškovė Bendrajame Teisme tik teigė ateityje pati pateiksianti šiuos prašymus. Kiek tai susiję su kai kuriomis ieškovės nuorodomis į veiksmus, kurių jau imtasi siekiant pripažinti tam tikrą įstojusią į bylą šalies prekių ženklų registraciją negaliojančia, pažymėtina, kad šios nuorodos grindžiamos dokumentais, pirmą kartą pateiktais Bendrajame Teisme, todėl nepriimtinais (žr. šio sprendimo 25–27 punktus), o nurodytų veiksmų bet kuriuo atveju imtasi tik dėl įstojusią į bylą šalį priklausančio Vokietijos prekių ženklo, įregistruoto numeriu 302008037708, bet ne dėl ankstesnio Prancūzijos ar tarptautinio prekių ženklo.
- 46 Taip pat pažymėtina, kad, priešingai, nei teigia ieškovė, skundžiamo sprendimo 38 punkte Apeliacinė taryba, remdamasi, be kita ko, paties buvusio savininko pateiktais įrodymais, teisingai nurodė, kad šis tiksliai žinojo, jog prekių ženklas SIMCA buvo žinomas kaip automobilių prekių ženklas. Be to, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 25 punkto, Apeliacinė taryba padarė išvadą, kad minėto žinomumo laipsnis praeityje buvo didelis ir, nors laikui bėgant jis galėjo sumažėti, skundžiamo sprendimo priėmimo dieną prekių ženklas tebebuvo žinomas „be kita ko, asmenims, žinojusiems apie su prekių ženklu SIMCA parduodamas transporto priemones“.
- 47 Šiuo klausimu, pirmiausia kalbant apie buvusio savininko žinojamą apie prekių ženklą SIMCA ir jo suvokimą, pažymėtina, kad, kaip matyti iš jo 2007 m. birželio 15 d. laiško Indijos įmonei W (2008 m. gruodžio 26 d. buvusio savininko atsiliepimo į įstojusios į bylą šalies prašymo pripažinti registraciją negaliojančia motyvų pareiškimą XIV priedas), jis ieškojo „tinkamo“ prekių ženklo, t. y. nebenaudojamo arba neregistruoto, todėl teisiškai nesaugomo. Tik po minėtų pareiškimų buvęs savininkas pateikė paraišką įregistruoti ginčijamą prekių ženklą, apimančią ankstesnių vaizdinių prekių ženklų žodinį elementą. Taip pat iš 2007 m. rugsėjo 5 d. buvusio savininko laiško minėtai Indijos įmonei matyti, kad jis žinojo apie ankstesnę prekių ženklo *SIMCA-1100 City-Laster* registraciją Vokietijoje, galiojusią iki 1983 m., ir apie SIMCA markės sportinių automobilių sėkmę lenktynėse XX a. aštuntajame dešimtmetyje.
- 48 Toliau iš 2008 m. kovo 17 d. buvusio savininko laiško įstojusios į bylą šalies direktorato vadovui M. S., kuris, nors ir parašytas po ginčijamo prekių ženklo registracijos paraiškos pateikimo, atskleidžia svarbią informaciją apie priežastis, paskatinusias buvusį savininką pateikti šią paraišką, matyti, kad šis ketino išsaugoti „nuostabų“ prekių ženklą SIMCA palikuonims. Tame pačiame laiške buvęs savininkas taip pat aiškiai paminėjo „išskirtinę prekių ženklo SIMCA istoriją“. Jo pareiškimai turi būti skaitomi atsižvelgiant į minėto laiško įžanginę dalį, joje buvęs savininkas pabrėžia savo turimas automobilių srities žinias ir savo ypatingą ir nuolatinę potraukį prancūziškiems automobiliams, ypač *Peugeot* ir *Citroën* markių. Tomis pačiomis aplinkybėmis buvęs savininkas aiškiai paminėjo atlikęs paiešką internete ir VRDT duomenų bazėje, norėdamas sužinoti, ar minėtas prekių ženklas SIMCA tebėra įregistruotas.
- 49 Taip pat atsižvelgiant į tame pačiame laiške padarytą buvusio savininko pareiškimą, kad „2008 m. sausio mėn. Prancūzijoje [jis nusipirko] SIMCA markės automobilį *Aronde* 9, puikiai atitinkantį [Bendrijos] prekių ženklą, kurio registracijos paraišką [jis] pateikė“ prieš mėnesį, darytina išvada, kad Apeliacinė taryba pagrįstai nusprendė, jog šis savininkas „tiksliai žinojo, kad prekių ženklas SIMCA buvo žinomas automobilių prekių ženklas“. Nurodyti duomenys leidžia Bendrajam Teismui daryti išvadą, kad, buvusio savininko nuomone, nagrinėjamas prekių ženklas buvo laikomas išsaugojusiu bent jau tam tikrą likutinį žinomumą, ir tuo, beje, paaiškinamas jo interesas šiam prekių ženklui nagrinėjamos bylos aplinkybėmis ir jo ketinimas išsaugoti jį ateities kartoms.

- 50 Šią išvadą patvirtina ieškovės teiginys ieškinyje, kad buvo „visuotinai žinoma, jog [įstojusi į bylą šalis] kelis dešimtmečius nebenaudojo prekių ženklo SIMCA“. Iš tiesų tokiu teiginiu daroma prielaida, kad pats prekių ženklo SIMCA egzistavimas kaip „istorinio“ prekių ženklo buvo plačiai žinomas bent jau tam tikrai visuomenės daliai, kurią sudaro asmenys, žinoję apie prekybą šiuo prekių ženklu pažymėtomis transporto priemonėmis praityje.
- 51 Šių argumentų negali paneigti ieškovės nuoroda į jos 2011 m. rugpjūčio 2 d. ikiteisminį laišką VRDT, kuriame teigiama, kad net ekspertai nebeprisimintų prekių ženklo SIMCA. Šiuo klausimu pažymėtina, kad šiam teiginiui pagrįsti prie minėto laiško pridėti įrodymai pirmiausia yra kai kurių naudotų automobilių prekybininkų interneto svetainių ištraukos.
- 52 Tačiau, nors iš minėtų interneto svetainių ištraukų galima daryti tam tikras išvadas, jos daugiausia patvirtina, kad kai kurie prekybininkai naudotų automobilių rinkoje nebesiūlo pirkti SIMCA markės automobilių. Nesant kitų nuoseklių įrodymų, kaip antai visuomenės apklausos duomenų, negalima atmesti galimybės, kurią skundžiamo sprendimo 25 punkte nurodė Apeliacinė taryba, to paties sprendimo 5 punkte remdamasi prekių ženklo SIMCA „istorijos“ įrodymais, kad galėjo išlikti tam tikras jo žinomumas, ypač Apeliacinės tarybos apibrėžtos atitinkamos visuomenės atmintyje (žr. šio sprendimo 46 ir 50 punktus).
- 53 Be to, reikia pridurti, kad, be vokiškame žurnale 1989 m. gruodžio mėn. paskelbto straipsnio apie su prekių ženklu SIMCA 1000 gamintus automobilius, kurį įstojusi į bylą šalis nurodė savo 2010 m. kovo 29 d. rašte per administracinę procedūrą VRDT ir kuris minimas skundžiamo sprendimo 5 punkte, išvadą, kad ginčijamo prekių ženklo registracijos paraiškos pateikimo dieną egzistavo tam tikras įstojusios į bylą šalies ankstesnių prekių ženklų SIMCA likutinis žinomumas, patvirtina 2008 m. gruodžio 26 d. buvusio savininko ikiteisminiame laiške VRDT pateikta nuoroda į prancūziškų automobilių parodai *Francemobile* skirtos interneto svetainės ištrauką. Kadangi net pats šios parodos organizatorius savo reklaminiame interneto puslapyje tarp įvairių eksponuojamų automobilių gamintojų logotipų paminėjo prekių ženklą SIMCA, minėtą ištrauką galima laikyti papildomu netiesioginiu šio prekių ženklo žinomumo įrodymu, nenagrinėjant klausimo, ar šis logotipas tiksliai atitiko įregistruotąjį įstojusios į bylą šalies vardą.
- 54 Be to, priešingai, nei teigia ieškovė, Apeliacinė taryba taip pat nepadarė teisės klaidos, kai bendrai vertindama buvusio savininko nesąžiningumo įrodymus atsižvelgė į faktus, patvirtinančius jo ketinimus ir tikslus registracijos paraiškos pateikimo dieną. Šiuo klausimu jos negalima kaltinti dėl to, kad ji analizavo buvusio savininko veiksmų „vidinės motyvacijos subjektyvius“ elementus, atsižvelgdama, be kita ko, į jo laiškus prekybos partneriams, taip pat į įstojusiai į bylą šaliai po registracijos paraiškos pateikimo siųstus atsakymus į jos raštus.
- 55 Iš tiesų pakanka pažymėti, kad iš 19 punkte minėto Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (38–42 punktai) matyti, jog siekiant įvertinti pareiškėjo nesąžiningumą žymens registracijos paraiškos pateikimo dieną taip pat reikia atsižvelgti į jo „ketinimą“ užkirsti kelią trečiajam asmeniui toliau naudoti šį žymenį, o Teisingumo Teismas pažymėjo, kad šis ketinimas yra subjektyvus požymis, nustatytinas remiantis objektyviomis nagrinėjamo atvejo aplinkybėmis.
- 56 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad Apeliacinė taryba, remdamasi konkrečiomis nagrinėjamo atvejo aplinkybėmis, pagrįstai galėjo nuspręsti, kad pateikdamas Bendrijos prekių ženklo registracijos paraišką buvęs savininkas iš tikrųjų siekė parazitiškai išnaudoti įregistruotą įstojusios į bylą šalies prekių ženklų žinomumą ir pasipelnyti iš jo.
- 57 Žinoma, kaip teigia ieškovė ir kaip iš pradžių pabrėžė Anuliavimo skyrius, iš Reglamento Nr. 207/2009 10 konstatuojamosios dalies matyti, kad Bendrijos prekių ženklų apsauga ir bet kurio kito anksčiau už juos įregistruoto prekių ženklo apsauga nuo jų pateisinama tik tuomet, jei šie ženklai iš tikrųjų naudojami.

- 58 Kartu, pirma, ieškovė remiasi 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmąja Tarybos direktyva 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 92), ypač jos 12 straipsniu, skirtu „panaikinimo pagrindams“, kuris, atsižvelgiant į tos direktyvos 1 straipsnį, taikomas „kiekvienam prekių <...> ženklui, kuris įregistruotas arba dėl kurio registracijos kreiptasi valstybėje narėje <...> arba <...> Beniliukso prekių ženklų tarnyboje arba kuris turi valstybėje narėje galiojančią tarptautinę registraciją“. Antra, ji remiasi Prancūzijos intelektinės nuosavybės kodekso L-714.5 straipsniu ir 1994 m. spalio 25 d. *Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen* (Vokietijos prekių ženklų ir kitų žymenų apsaugos įstatymas, toliau – *Markengesetz, BGBl.* 1994 I, p. 3082, *BGBl.* 1995 I, p. 156, ir *BGBl.* 1996 I, p. 682) 25 ir 49 straipsniais, kuriuose taip pat numatyta, kokiomis sąlygomis teisės į prekių ženklą gali būti panaikintos nacionaliniu lygmeniu dėl nenaudojimo iš tikrųjų, pavyzdžiui, suinteresuotajam asmeniui pateikus teismui prašymą.
- 59 Nagrinėjamu atveju pažymėtina, kad darydama išvadą dėl buvusio savininko nesąžiningumo Apeliacinė taryba svarbia pripažino ne tik skundžiamo sprendimo 37 punkte primintą aplinkybę, kad buvęs savininkas pateikė ginčijamo prekių ženklo registracijos paraišką, nors žinojo apie ankstesnius prekių ženklus ir prieš tai nesikreipė dėl jų registracijos panaikinimo.
- 60 Iš tiesų, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 38 punkto, Apeliacinė taryba ypač atsižvelgė į konkretų buvusio savininko tikslą „parazitiškai išnaudoti [įstojusios į bylą šalies] įregistruotų žinomų prekių ženklų vertę ir pasipelnyti iš [jų] geros reputacijos <...> tyčia neteisėtai naudojant žymenį *Simca*“. Toks požiūris nėra teisiškai klaidingas, nes, kaip matyti iš 19 punkte minėto Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, pareiškėjo nesąžiningumą, kaip jis suprantamas pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktą, reikia vertinti visapusiškai, atsižvelgiant į visus svarbius nagrinėjamo atvejo veiksnius. Pirma, kaip jau buvo priminta (žr. šio sprendimo 39 punktą), prie šių veiksmų priskiriami ginčijamą prekių ženklą sudarančio žodžio ar santrumpos kilmė ir ankstesnis jo naudojimas kaip prekių ženklo konkuruojančių įmonių prekyboje, o nagrinėjamų atvejų tai yra neginčijamos aplinkybės, liudijančios, kad įstojusi į bylą šalis ar jos grupei priklausanti įmonė bent jau „istoriškai“ iš tikrųjų naudojo santrumpą SIMCA apimančius prekių ženklus dar anksčiau, nei buvęs savininkas panaudojo šią santrumpą ginčijamam prekių ženklui.
- 61 Antra, Apeliacinė taryba pagrįstai galėjo atsižvelgti į komercinę logiką, kuria vadovavosi buvęs savininkas pateikdamas paraišką įregistruoti santrumpą kaip Bendrijos prekių ženklą, nes savo prekybos partneriams jis aiškiai minėjo logiką, pagrįstą ketinimu naudoti registravimo paraiškoje nurodytoms prekėms pritaikytą prekių ženklą, kuris būtų arba neregistruotas, arba registruotas, bet netekęs teisinės apsaugos dėl to, kad jo savininkas jo nenaudojo iš tikrųjų (žr. šio sprendimo 45 ir paskesnius punktus). Be to, ieškovė nurodo tuos pačius motyvus ieškinio 41 punkte ir pabrėžia, kad būtent aplinkybė, jog ankstesni prekių ženklai ilgą laiką nebebuvo naudojami, galėjo būti laikoma „motyvu, paskatinusiu [buvusį savininką], žinojusį apie tai, pateikti prekių ženklo paraišką siekiant pasinaudoti šiuo prekių ženklu“.
- 62 Šiomis aplinkybėmis neįrodžius, kad iki ginčijamo prekių ženklo registracijos paraiškos pateikimo buvęs savininkas prekiaavo šiuo prekių ženklu pažymėtomis prekėmis atitinkamoje rinkoje, neįmanoma įsivaizduoti kitokios komercinės logikos, nesusijusios su naudos gavimu iš sąsajų su įstojusia į bylą šalimi arba jos grupei priklausančiomis įmonėmis. Kalbant konkrečiai, ieškovė negali teigti, kad minėta paraiška buvęs savininkas siekė neleisti trečiosioms įmonėms be jo leidimo naudotis jo prekių ženklu sudarant klientams išpūdį, kad jos platina tas pačias prekes kaip ir buvęs savininkas arba kad jis tiesiog siekė išplėsti ginčijamo prekių ženklo apsaugą jį įregistruodamas.
- 63 Šiomis aplinkybėmis ieškovė, siekdama paneigti konstatavimą, kad registravimo dieną buvęs savininkas buvo nesąžiningas, negali remtis vien aplinkybe, kad ankstesni prekių ženklai nebebuvo naudojami. Iš tiesų, kaip buvo konstatuota, nagrinėjamoje byloje surinkti įrodymai patvirtina, kad ginčijamas žymuo buvo tyčia pateiktas įregistruoti siekiant sukurti sąsają su ankstesniais prekių ženklais ir pasinaudoti jų žinomumu automobilių rinkoje ar net konkuruoti su jais tuo atveju, jei ateityje įstojusi į bylą šalis vėl

pradėtų juos naudoti. Šiuo klausimu pažymėtina, kad buvęs savininkas neturėjo teisės vertinti įstojusios į bylą šalies, kaip ankstesnių prekių ženklų, kurių registraciją reguliariai atnaujinama, savininkės, ateities komercinių planų ir, nepateikęs prašymo pripažinti jų registraciją negaliojančia, daryti išvadą, kad įstojusi į bylą šalis „neturi apsaugos verto savininko statuso“. Be to, net nesant būtinybės vertinti, ar atitinka tikrovę VRDT Bendrajame Teisme išsakytas teiginys, kad automobilių rinkoje nusistovėjo praktika, kai pakankamai ilgai nenaudotus prekių ženklus ribotu mastu vėl naudojo automobilių mėgėjai, konstatuotina, kad iš 2008 m. rugsėjo 2 d. dienraščio straipsnio, perteikto *Autohaus online* interneto svetainėje, kurio ištrauka pridėta prie 2008 m. gruodžio 26 d. buvusio savininko laiško VRDT, matyti, jog vėliausiai tą dieną jis sužinojo apie įstojusios į bylą šalies ketinimą vėl naudoti prekių ženklus, „kaip antai *Talbot*“, nebrangioms transporto priemonėms, pagal, remiantis straipsniu, įmonės *Renault*, kuri atgaivino savo prekių ženklą *Dacia*, pavyzdį, tačiau tai nepriverė buvusio savininko atsisakyti ginčijamo prekių ženklo. Šiomis aplinkybėmis negalima buvo atmesti įstojusios į bylą šalies ketinimo ateityje taip pat vėl naudoti savo prekių ženklą SIMCA.

- 64 Šių išvadų nepaneigia įvairūs ieškovės teiginiai dėl „prekių ženklų teisėje galiojančios įgyjamosios senaties“.
- 65 Iš ieškovės teiginių matyti, kad ji ginčija galimą teisės principą – pagal jį jau įregistruotas prekių ženklas, kurio „apsaugos laikotarpis baigėsi“, negali būti vėl įregistruotas trečiojo asmens, kuris nebuvo jo pradinis savininkas, vardu. Šiuo klausimu ieškovė remiasi Reglamento Nr. 207/2009 19 straipsniu ir 11 konstatuojamąja dalimi.
- 66 Reikia pažymėti, kad šioje byloje kilo ne vien jau minėtas klausimas, nes, kaip pabrėžta, pripažindama buvusį savininką nesąžiningu Apeliacinė taryba taip pat atsižvelgė į faktus, susijusius su ankstesnių prekių ženklų likutiniu žinomumu, ir į komercinę logiką, kuria vadovaudamasis buvęs savininkas pateikė ginčijamo prekių ženklo registracijos paraišką, taip norėdamas gauti naudos iš šių prekių ženklų. Taigi, priešingai ieškovės išvadai, pagrįstai klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu, Apeliacinė taryba nesiūlė įtvirtinti ankstesniame punkte nurodyto principo. Todėl ieškovės nuorodos į Reglamento Nr. 207/2009 11 konstatuojamąją dalį ir 19 straipsnį yra nereikšmingos, nes konkrečiai nesusijusios su lemiamu veiksmu, paskatinusiu Apeliacinę tarybą padaryti išvadą dėl buvusio savininko veiksmų nesąžiningumo, būtent su aplinkybe, kad jis siekė pasinaudoti ankstesniu prekių ženklų likutiniu žinomumu.
- 67 Kalbant apie įvairius ieškovės teiginius, kad veiksmų ėmimasis prieš ankstesnius prekių ženklus, kuriais galima buvo remtis ir kurių registraciją buvo galima pripažinti negaliojančia, nėra nesąžiningumo prezumpcijos paneigimo sąlyga, pakanka pažymėti, kad Apeliacinė taryba netaikė šios sąlygos, o kaip jau buvo nurodyta, visapusiškai analizavo visus svarbius įrodymus nagrinėjamoje byloje (žr., be kita ko, skundžiamo sprendimo 37–39 punktus, analizuotinus kartu su jo 25 punktu).
- 68 Toliau kalbant apie ieškovės teiginius, kad net jei ankstesnių prekių ženklų registracijos nebuvo galima pripažinti negaliojančios, buvo saugomi „tik jų vaizdiniai elementai arba vaizdinių ir žodinių elementų junginys, o ginčijamas prekių ženklas [buvo] išimtinai žodinis ir jo apsaugos apimtis [buvo] kitokia“ (taigi ieškovė teigia, kad skyrėsi šių prekių ženklų „apsaugos apimtis“), pažymėtina, kad iš skundžiamame sprendime, ypač jo 25, 27 ir 38 punktuose, nurodytų Apeliacinės tarybos motyvų matyti, kad, jos nuomone, ankstesnių prekių ženklų likutinis žinomumas buvo ypač susijęs su žodžiu „simca“, t. y. vieninteliu šių vaizdinių prekių ženklų žodiniu elementu, tiksliai atkartotu ginčijamame prekių ženkle. Iš Apeliacinės tarybos motyvų taip pat matyti, kad ji nusprendė, jog buvusio savininko Bendrijos prekių ženklas buvo grindžiamas ankstesniais prekių ženklais ir juo buvo siekiama parazitiškai išnaudoti šių prekių ženklų žinomumą, neteisėtai naudojant žymenį *Simca*. Be to, iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad niekas nedraudžia tikrinti vizualaus žodinio ir vaizdinio prekių ženklų panašumo, jei abu šie prekių ženklai išreikšti grafiškai, o tai gali daryti vizualų išpūdį (žr. 2013 m. balandžio 23 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Apollo Tyres prieš VRDT – Endurance Technologies (ENDURACE)*, T-109/11, 60 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

- 69 Šiomis aplinkybėmis, kadangi buvęs savininkas nepateikė VRDT konkrečių argumentų, patvirtinančių, kad prekių ženklai, dėl kurių kilo ginčas, skiriasi tiek, kad nekyla suklaidinimo pavojaus, o tik bendrai nurodė aplinkybę, kad ankstesni prekių ženklai yra vaizdiniai, darytina išvada, kad Apeliacinė taryba neprivalėjo detaliau paaiškinti savo atlikto šių prekių ženklų panašumų vertinimo ir pakankamai pagrindė minėtas savo išvadas dėl šiems prekių ženkams bendro žodinio elemento likutinio žinomumo.
- 70 Kalbant apie ieškovės teiginį, kad buvusio savininko įstojusiai į bylą šaliai pateiktas „kompensacijos prašymas“ pagal teismo praktiką (2012 m. vasario 1 d. Bendrojo Teismo sprendimas *Carrols prieš VRDT – Gambettola (Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL)*, T-291/09) negali būti laikomas nesąžiningumo įrodymu ir kad nei buvęs savininkas, nei ji pati „nesikreipė į [įstojusią į bylą šalį], kad atkreiptų jos dėmesį į [ginčijamą Bendrijos prekių ženklą] ir gautų finansinės naudos“, pabrėžtina, kad, kaip pati ieškovė pažymėjo ieškinyje, nors skundžiamo sprendimo dalyje „Neginčytinos aplinkybės“ Apeliacinė taryba priminė kai kuriuos įrodymus, pripažintus turinčiais „lemiamos reikšmės vertinant faktus“, vis dėlto ji nepakartojė jų visų sprendimo dalyje, skirtoje nesąžiningumo buvimui. Kalbant konkrečiai, pažymėtina, kad Apeliacinė taryba šiuo klausimu nepadarė konkrečios išvados iš skundžiamo sprendimo 31 punkte nurodyto konstatavimo, susijusio su „kompensacijos prašymu“, kuriame buvęs savininkas teigė, kad yra pasirengęs tam tikromis sąlygomis atsisakyti teisių į ginčijamą prekių ženklą.
- 71 Taigi minėtas ieškovės teiginys, kad pasiūlymas sudaryti sandorį dėl atsisakymo nuo teisių į prekių ženklą už piniginę kompensaciją nėra pakankamas nesąžiningumo įrodymas, nagrinėjamos bylos aplinkybėmis yra nereikšmingas ir negali turėti poveikio skundžiamo sprendimo teisėtumui.
- 72 Papildomai reikėtų pridurti, kad nors byloje, kurioje priimtas 70 punkte minėtas Sprendimas *Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL* (61 ir 62 punktai), Bendrasis Teismas nusprendė, kad prašymą pripažinti Bendrijos prekių ženklo registraciją negaliojančia pateikęs asmuo nepateikė įrodymų, leidžiančių preziumuoti, jog šio prekių ženklo savininkas negalėjo nežinoti apie ankstesnius prekių ženklus, kuriais buvo grindžiamas teiginys dėl jo nesąžiningumo, nagrinėjamu atveju, priešingai, yra aišku, kad ginčijamo prekių ženklo paraiškos pateikimo dieną buvęs savininkas žinojo apie įstojusios į bylą šalies ankstesnius prekių ženklus SIMCA ir apie ankstesnį jų naudojimą XX a. aštuntajame dešimtmetyje. Šiomis aplinkybėmis siūlymas atsisakyti teisių į Bendrijos prekių ženklą už piniginę kompensaciją skiriasi nuo siūlymo, pateikto byloje, kurioje priimtas 70 punkte minėtas Sprendimas *Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL*, be kita ko, tuo, kad nuo pat registracijos paraiškos pateikimo buvęs savininkas galėjo ne vien hipotetiškai tikėtis gauti iš įstojusios į bylą šalies pinigines kompensacijos siūlymą.
- 73 Galiausiai reikia atmesti kitus konkrečius ieškovės teiginius, nes nė vienu iš jų negalima nuginčyti pirma nurodytų išvadų.
- 74 Pirma, net jei būtų įrodyta aplinkybė, kad buvęs savininkas „bent jau nuo 2008 m. <...>“ tikrai prekiaavo elektriniais dviračiais, pažymėtai Bendrijos prekių ženklu *Simca*, vien ji nebūtų svarbi, nes, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 37–40 punktų, Apeliacinės tarybos išvada dėl buvusio savininko nesąžiningumo buvimo buvo grindžiama ne tikrojo suinteresuotumo prekiauti minėtu prekių ženklu pažymėtomis prekėmis nebuvimu, bet veikiau ketinimu parazitiškai išnaudoti kito asmens vardu įregistruoto ir atitinkamoje rinkoje žinomo prekių ženklo gerą reputaciją.
- 75 Antra, kalbant apie įvairias ieškovės nuorodas į Vokietijoje vykusias administracines procedūras ir teismo procesus, pažymėtina, kad skundžiamo sprendimo 20 ir 21 punktuose Apeliacinė taryba pagrįstai nurodė, jog Bendrijos prekių ženklo sistema yra autonominė sistema, kurią sudaro tik jai būdingų tikslų ir taisyklių visuma ir kurios taikymas nepriklauso nuo jokios nacionalinės sistemos (šiuo klausimu žr. 2007 m. liepos 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Mülhens prieš*

- VRDT – *Minoronzoni (TOSCA BLU)*, T-150/04, Rink. p. II-2353, 40 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Remiantis šiuo teismo sprendimu, nacionalinės institucijos sprendimas nesaisto nei VRDT padalinių, nei Sąjungos teismo.
- 76 Tačiau iš teismo praktikos taip pat matyti, kad nei šalims, nei pačiam Bendrajam Teismui negali būti sudaryta kliūčių aiškinant Sąjungos teisę vadovautis Sąjungos, nacionalinių ar tarptautinių teismų praktika (šiuo klausimu žr. 2006 m. liepos 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Vitakraft-Werke Wührmann prieš VRDT – Johnson’s Veterinary Products (VITACOAT)*, T-277/04, Rink. p. II-2211, 69–71 punktus).
- 77 Nagrinėjamu atveju, be to, kad skundžiamo sprendimo 21 punkte Apeliacinė taryba pareiškė neturinti informacijos apie Vokietijoje lygiagrečiai nagrinėtoje byloje pateiktus įrodymus, todėl *Bundesgerichtshof* sprendimas negalėjo tapti precedentu, taip pat reikia pažymėti, kad ankstesni Prancūzijos ir tarptautinis prekių ženklai, saugomi, be kita ko, keliose Sąjungos valstybėse narėse, gali sukelti skirtingų procesinių pasekmių, pirma, lygiagrečiai nagrinėjamoje byloje dėl Vokietijos prekių ženklo ir, antra, šioje byloje, kurioje nagrinėjamas prašymas pripažinti Bendrijos prekių ženklo registraciją negaliojančia dėl jo savininko nesąžiningumo ir kyla klausimas dėl ankstesnių prekių ženklų likutinio žinomumo.
- 78 Trečia, ieškovė teigia, kad nepriklausoma veikla, kurią buvęs savininkas vykdė *Citroën AG* Kelne ir 2005 m. *Peugeot* filiale Brėmene, visiškai nebuvo susijusi su jo pateikta Bendrijos prekių ženklo registracijos paraiška. Konkrečiai ji nurodo, kad jeigu buvęs savininkas, vykdydamas laikiną programinės įrangos tiekėjo veiklą, būtų įgijęs informacijos, jam nereikėtų atlikti papildomų paieškų norint pateikti „tariamai parazitinio“ prekių ženklo paraišką.
- 79 Šiuo klausimu pakanka pažymėti, panašiai, kaip buvo padaryta šio sprendimo 70 ir 71 punktuose, kad iš skundžiamo sprendimo struktūros ir turinio matyti, jog konstatuodama buvusio savininko nesąžiningumą Apeliacinė taryba nesirėmė minėtais bendradarbiavimo ryšiais, kuriuos jis praeityje palaikė su įstojusia į bylą šalimi arba kitomis jos grupės įmonėmis.
- 80 Galiausiai ieškovės teiginius, kad skundžiamas sprendimas yra „neproporcingai glaustas“ ir jame nėra „jokių teisinių argumentų ir prekių ženklų teisės principų vertinimo“, reikia atmesti neatsižvelgiant į tai, ar jais kritikuojama Apeliacinės tarybos padaryta esminių aplinkybių vertinimo klaida, ar nepakankamas motyvavimas.
- 81 Šiuo klausimu, pirma, kiek šie ieškovės teiginiai gali būti susiję su Apeliacinės tarybos atliktu esminių nagrinėjamo atvejo aplinkybių vertinimu, visais šiame sprendime išdėstytais argumentais Bendrasis Teismas jau patvirtino skundžiamo sprendimo pagrįstumą. Šiais argumentais Bendrasis Teismas atsižvelgė ir į Apeliacinės tarybos pateiktą teisinį vertinimą, ir į „prekių ženklų teisės principus“.
- 82 Antra, jei minėtus teiginius reikėtų suprasti kaip nukreiptus prieš tariamą skundžiamo sprendimo nepakankamą motyvavimą, pakanka pažymėti, kad, kaip matyti iš Apeliacinės tarybos pateiktų argumentų, apibendrintų šio sprendimo 9–22 punktuose, ji aiškiai ir nedviprasmiškai, kaip to reikalaujama pagal nusistovėjusią teismo praktiką, išdėstė savo motyvus ir taip leido ieškovei sužinoti priimto sprendimo pagrindus ir apginti savo teises, o Sąjungos teismui – patikrinti šio sprendimo teisėtumą (šiuo klausimu žr. 2013 m. spalio 15 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Electric Bike World prieš VRDT – Brunswick (LIFECYCLE)*, T-379/12, 30 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 83 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, vienintelis ieškovės nurodytas ieškinio pagrindas, o kartu ir visas ieškinys, yra atmestinas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 84 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo.
- 85 Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal VRDT ir įstojusios į bylą šalies pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (penktoji kolegija)

nusprendžia:

- 1. Atmesti ieškinį.**
- 2. Priteisti iš *Simca Europe Ltd* bylinėjimosi išlaidas.**

Dittrich

Szwarcz

Tomljenović

Paskelbta 2014 m. gegužės 8 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.